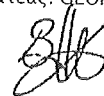

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ 681Δ ΚΠολΔ
ΕΝΟΧΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ακριβές ηλεκτρονικό αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη απολοποιημένη σήμανση και έκδοσή του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2024.12.16 13:06:51 EET, Ο Γραμματέας: GEORGIOS PARASYRIS

Αριθμός Απόφασης: 3487/2024

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης κλήσης Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ.: 66221/933/04.07.2022)

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ.: 147357/18607/05.11.2013)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Βασίλειο Μαντά, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Χρήστο Λαγανά, Πρωτοδίκη, Καλλιρρόη Κοντού, Πάρεδρο – Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα Αικατερίνη Σπυροπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 26^η Σεπτεμβρίου του έτους 2024, για να δικάσει την ακόλουθη υπόθεση, μεταξύ:

ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ:

κατοίκου (οδός αριθμ. ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο, κατά την εκφώνηση της υπόθεσης μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Θεμιστοκλή Χατζηγιάννου του Παναγιώτου, δικηγόρου Αθηνών (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 15756), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις και προκατέβαλε τις εισφορές που προβλέπονται στο άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του Ν. 4194/2013 (προσκομίστηκε το με αριθμό Π15296496/2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών).

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ – ΠΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», που εδρεύει στην Αθήνα με η οποία έχει υπαχθεί δυνάμει της υπ' αριθμ. 1854/2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών στην έκτακτη διαδικασία της ειδικής διαχείρισης των άρθρων 68 επ.

του Ν. 4307/2014, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από την ειδική διαχειρίστρια Ευδοκία Παπανδρέου, η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο κατά την εκφώνηση της υπόθεσης,

2) , κατοίκου

1) κατοίκου

2) με Α.Φ.Μ. 4)

κατοίκου

52^Α), με Α.Φ.Μ. οι οποίες παραστάθηκαν διά της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Αριστέας Χριστινάκη του Βασιλείου, δικηγόρου Χανίων (Α.Μ./Δ.Σ.Χ. 484), η οποία κατέθεσε προτάσεις και προκατέβαλε τις εισφορές που προβλέπονται στο άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του Ν. 4194/2013 (προσκομίστηκε το με αριθμό Β10378/2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Χανίων), 5)

κατοίκου (οδός - με Α.Φ.Μ.

και 6) του (οδός

με οι οποίοι παραστάθηκαν στο ακροατήριο δια του

πληρεξούσιου δικηγόρου τους Δημητρίου Ανδρέου του Γεωργίου, δικηγόρου Αθηνών (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 26270), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις και προκατέβαλε τις εισφορές που προβλέπονται στο άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του Ν. 4194/2013 (προσκομίστηκε το με αριθμό Π5279978/2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 01.11.2013 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ.: αγωγή του, η οποία επαναφέρεται προς συζήτηση μετά την έκδοση της υπ' αριθμ. 4635/2020 παραπεμπτικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με την από 30.11.2022 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου του, δικάσιμος για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε αρχικά η 8^η Ιουνίου 2023 και κατόπιν αναβολής η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας και ενεγράφη στο υπό στοιχείο Χ-Η (ΠΟΛ) πινάκιο με αριθμό 1.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά συνεδρίασης και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Με την από 30.11.2022 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου κλήση του καλούντος – ενάγοντος νόμιμα φέρεται

προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου η από 01.11.2013 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου. αγωγή του ως προς άπαντες τους εναγομένους πλην του έκτου εξ αυτών (όπως αιτιολογείται κατωτέρω) μετά την έκδοση της υπ' αριθμ. 14635/2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δυνάμει της οποίας το ως άνω δικαστήριο δικάσαν κατά την προσήκουσα διαδικασία του άρθρου 681Δ ΚΠολΔ, ως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με άρθρο τέταρτο του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015, α) θεώρησε τη δίκη καταργημένη ως προς τον έκτο των εναγομένων, β) κήρυξε εαυτό καθ' ύλην αναρμόδιο προς εκδίκαση της ως άνω αγωγής και γ) παρέπεμψε την υπόθεση προς εκδίκαση στο αρμόδιο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, συμφηφίζοντας τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων. Πρέπει δε, να σημειωθεί ότι η παραπεμπτική αυτή απόφαση έχει καταστεί ήδη τελεσίδικη, και ως εκ τούτου δεσμευτική για το παρόν Δικαστήριο ως προς την ύπαρξη της αρμοδιότητάς του, καθώς, όπως προκύπτει από την έρευνα του φακέλου της δικογραφίας, ουδείς εκ των διαδίκων επιμελήθηκε όπως αυτή (η απόφαση) επιδοθεί στους λοιπούς εξ αυτών, ενώ από τον χρόνο δημοσίευσής της την 13^η.11.2020 έως και τον χρόνο συζήτησης της αγωγής την 26^η.09.2024 έχει παρέλθει η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 518 παρ. 2 ΚΠολΔ διετής καταχρηστική προθεσμία, χωρίς κατ' αυτής να έχει ασκηθεί ένδικο μέσο.

Κατά την εκδίκαση της ένδικης αγωγής ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών την 29^η.10.2019, ο πληρεξούσιος δικηγόρος του ενάγοντος με δήλωσή του που καταχωρίσθηκε στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του δικαστηρίου, πριν ακόμα εισέλθει το δικαστήριο στην προφορική επί της ουσίας συζήτηση της υπόθεσης, παραιτήθηκε του δικογράφου της αγωγής αυτής ως προς τον έκτο των εναγομένων σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 294, 295 και 297 ΚΠολΔ, ως τούτα ίσχυαν πριν την κατά περίπτωση αντικατάστασή τους με την παρ. 2 του άρθρου δευτέρου του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015, με συνέπεια το ως άνω δικαστήριο να θεωρήσει τη δίκη καταργημένη ως προς τον συγκεκριμένο εναγόμενο. Η δήλωση αυτή παραίτησης ως διαδικαστική πράξη, που έλαβε χώρα ενώπιον του αναρμοδίου καθ' ύλην δικαστηρίου, κρίνεται έγκυρη δεδομένης και της αυτοδίκαιης μετάθεσης της εκκρεμοδικίας από το αναρμόδιο στο αρμόδιο δικαστήριο και παράγει όλα τα έννομα αποτελέσματά της χωρίς να απαιτείται να επαναληφθεί ενώπιον του παρόντος αρμοδίου Δικαστηρίου (ΕφΠειρ 377/2013, δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ, Β. Βαθρακοκοίλης, Ερμ. ΚΠολΔ, τόμος Α', σελ. 308, παρ. 24-26). Συνεπώς, μη νόμιμα φέρεται προς συζήτηση με την ένδικη κλήση η υπόθεση ως προς τον έκτο των εναγομένων, δοθέντος ότι η ανοιγείσα δίκη μεταξύ αυτού και του ενάγοντος θεωρείται καταργημένη ήδη από το ανωτέρω χρονικό σημείο.

Από την υπ' αριθμ. έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Πειραιώς με έδρα το Πρωτοδικείο Πειραιώς, την οποία ο ενάγων προσκομίζει και επικαλείται, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κλήσης του τελευταίου, με την οποία επαναφέρεται προς συζήτηση η υπό κρίση αγωγή του, με πράξη ορισμού δικασίμου για την αρχική δικάσιμο της 8^{ης} Ιουνίου 2023, καθώς και κλήση των εναγομένων να εμφανισθούν σε αυτή, επιδόθηκε επιμελεία του καλούντος – ενάγοντος νομότυπα και εμπρόθεσμα στην αντίκλητο απάντων των εναγομένων σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 143 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ. Κατά τη δικάσιμο αυτή η συζήτηση της αγωγής αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και η υπόθεση αναγράφηκε στο πινάκιο, της αναγραφής αυτής θεωρουμένης ως κλήτευσης όλων των διαδίκων (βλ. άρθρο 226 παρ. 4 εδ. γ', δ' σε συνδυασμό με 591 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ). Όπως δε προκύπτει από τα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου, όταν εκφωνήθηκε η υπόθεση με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, δεν εμφανίστηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από δικηγόρο η πρώτη των εναγομένων, η οποία πρέπει ενόψει των ανωτέρω να δικασθεί ερήμην. Η διαδικασία, ωστόσο, θα προχωρήσει σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρα 681Α παρ. 1 και 672 ΚΠολΔ, ως ίσχυαν πριν την αντικατάστασή τους με το άρθρο τέταρτο του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Ι. Σύμφωνα τη διάταξη του άρθρου 57 ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον, κατά δε, τη διάταξη του άρθρου 59 ΑΚ το Δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που είχε προσβληθεί και ειδικότερα να τον υποχρεώσει (τον υπαίτιο) σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε οτιδήποτε άλλο επιβάλλεται από τις περιστάσεις. Τα έννομα αγαθά, που περικλείονται στο δικαίωμα της προσωπικότητας (η τιμή, η υπόληψη, η ιδιωτική ζωή, η εικόνα, η σφαίρα του απορρήτου κ.ά.), δεν αποτελούν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επιμέρους εκδηλώσεις, εκφάνσεις ή πλευρές του ενιαίου δικαιώματος επί της ίδιας προσωπικότητας, έτσι ώστε η προσβολή οποιασδήποτε έκφανσης της προσωπικότητας να σημαίνει και προσβολή της συνολικής έννοιας προσωπικότητα (ΑΠ 745/2023, ΑΠ 257/2023 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας με τις διατάξεις των ανωτέρω άρθρων είναι: α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας με πράξη ή παράλειψη άλλου που διαταράσσει μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι

παράνομη, που συμβαίνει, όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα, το οποίο όμως είτε είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης είτε ασκείται καταχρηστικά κατά την έννοια των άρθρων 281 Α.Κ. και 25 παρ.3 του Συντάγματος και γ) πταίσμα του προσβολέα, όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησεως λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (Ολ.Α.Π. 2/2008, ΑΠ 292/2020 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ), καθώς ο προσβαλλόμενος δικαιούται να απαιτήσει την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον, χωρίς τη συνδρομή υπαιτιότητας (αντικειμενική ευθύνη) δ) επέλευση ηθικής βλάβης στον προσβληθέντα, τελούσα σε αιτιώδη σύνδεσμο με την παράνομη και υπαίτια προσβολή (ΑΠ 1017/2022, ΑΠ 925/2021, ΑΠ 432/2020 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Στην περίπτωση αυτή, η παράνομη και συγχρόνως υπαίτια προσβολή της προσωπικότητας συνιστά ειδικότερη μορφή αδικοπραξίας, οπότε συνδυαστικά εφαρμόζονται και οι διατάξεις των άρθρων 914, 919, 920 και 932 ΑΚ, ιδίως για την αποκατάσταση της τυχόν υλικής ζημίας του προσβληθέντος (άρθρο 57 παρ.2 Α.Κ.). Η απόδοση σε κάποιον πράξεων που η κοινωνία αποδοκιμάζει, διότι ενέχουν απαξία, εμπίπτει στα όρια της προσβολής της προσωπικότητας. Η προσβολή θα πρέπει να είναι παράνομη, να αντίκειται δηλαδή σε διάταξη που απαγορεύει συγκεκριμένη πράξη, με την οποία προσβάλλεται ορισμένη έκφανση της προσωπικότητας, ενώ αδιάφορη για το χαρακτήρα της προσβολής ως παράνομης, είναι η φύση της διάταξης, που ενδέχεται με την προσβολή να παραβιάζεται και η οποία έτσι μπορεί να ανήκει σε οποιοδήποτε κλάδο ή τμήμα του δικαίου (ΑΠ 615/2024, ΑΠ 512/2023, ΑΠ 1422/2021 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς, παράνομη προσβολή της προσωπικότητας δημιουργείται και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως εξύβριση ή συκοφαντική δυσφήμιση που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 361 και 363 ΠΚ, αντίστοιχα, οι οποίες προστατεύουν την τιμή και την υπόληψη κάθε ανθρώπου, αφού οι εν λόγω διατάξεις εφαρμόζονται αναλογικά για την ενότητα της έννομης τάξης και στον χώρο του ιδιωτικού δικαίου (ΑΠ 615/2024, ΑΠ 512/2023, ΑΠ 1017/2022, ΑΠ 169/2019 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης περιλαμβάνει αντικειμενικά τον εκ μέρους του υπαιτίου ενώπιον τρίτου ισχυρισμό ή διάδοση γεγονότος πρόσφορου να βλάψει την τιμή και την υπόληψη άλλου και υποκειμενικά τη γνώση του δράστη ότι το γεγονός που ισχυρίζεται ή διαδίδει είναι πρόσφορο να βλάψει την τιμή και την υπόληψη άλλου, καθώς και τη θέλησή του να ισχυρισθεί ενώπιον τρίτου ή να διαδώσει αυτό το βλαπτικό γεγονός. Επίσης, απαιτείται το γεγονός, στο οποίο αναφέρεται ο παραπάνω ισχυρισμός ή η διάδοση να είναι ψευδές και ο δράστης να γνωρίζει την αναλήθειά

του. Ενδεχόμενος δόλος δεν αρκεί (ΑΠ 1252/2022, ΑΠ 1191/2021, ΑΠ 496/2021 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Ως γεγονός νοείται όχι μόνο κάθε πράξη και παράλειψη, αλλά και γενικότερα κάθε συγκεκριμένο συμβάν του εξωτερικού κόσμου παρελθόν ή παρόν, που υποπίπτει στις αισθήσεις και είναι δεκτικό απόδειξης, αλλά και κάθε συμπεριφορά ή συγκεκριμένη σχέση, αναφερόμενη στο παρελθόν ή στο παρόν και υποπίπτουσα στις αισθήσεις, αντικείμενη στην ηθική και ευπρέπεια, η οποία ανακοινούμενη σε τρίτον μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του άλλου. Ως δυσφημιστικά γεγονότα μπορούν να νοηθούν και δυσμενείς αξιολογικές κρίσεις ή χαρακτηρισμοί, μόνο εάν υποκρύπτουν πραγματικά συμβάντα που προσβάλλουν την προσωπικότητα άλλου προσώπου ή συνάπτονται αναπόσπαστα με τέτοια συμβάντα και προσδιορίζουν την ποιοτική και ποσοτική βαρύτητά τους [ΑΠ 1252/2022, ΑΠ 480/2019 (ΠΟΙΝ) δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ]. Οι εξυβριστικές εκδηλώσεις ή συκοφαντικοί ισχυρισμοί μπορεί να περιέχονται και σε δημοσίευμα ή τηλεοπτική εκπομπή, αφού η κατοχυρωμένη με το άρθρο 14 παρ. 1, 2 του Συντάγματος και 10 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), όπως κυρώθηκε με το Ν. 2329/1953 και με το ΝΔ 53/1974 ελευθεροτυπία υπόκειται στους περιορισμούς του νόμου, με τους οποίους επιδιώκεται όχι η παρεμπόδιση της ελεύθερης δημοσιογραφίας, αλλά η προστασία των ατόμων από την καταχρηστική άσκηση της (άρθρα 25 παρ. 3 Συντάγματος, 10 παρ. 2 ΕΣΔΑ - ΑΠ 239/2023, ΑΠ 1017/2022, ΑΠ 813/2021, ΑΠ 129/2020 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

II. Η εικόνα του ανθρώπου ως έκφανση του δικαιώματος της προσωπικότητας, ανήκει όχι στο κοινό, αλλά μόνο σε εκείνον που παριστάνει και γι' αυτό η από άλλον αποτύπωση, με φωτογράφιση ή άλλον τρόπο, ή η προβολή αυτής δημοσίως, χωρίς τη συναίνεση του εικονιζόμενου, αποτελεί, καθαυτή, παράνομη προσβολή της προσωπικότητας, δηλαδή του δικαιώματος επί της ίδιας εικόνας, και δεν απαιτείται να προσβάλλεται συγχρόνως και άλλο αγαθό της προσωπικότητάς του, όπως το απόρρητο της ιδιωτικής του ζωής ή η υπόληψή του (ΑΠ 1422/2021, ΑΠ 456/2014, ΑΠ 1595/2013 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η δημοσίευση στον τύπο πληροφοριών και φωτογραφιών που αφορούν ένα φυσικό πρόσωπο αποτελεί επεξεργασία προσωπικών δεδομένων, κατά την έννοια του άρθρου 2 στοιχ. δ' του Ν. 2472/1997 «Προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» (ως ο νόμος αυτός ίσχυε πριν από την κατάργηση των διατάξεών του με το άρθρο 84 του Ν. 4624/2019), δοθέντος ότι τα αρχεία των εφημερίδων αποτελούν διαρθρωμένα αρχεία με την έννοια του άρθρου 3 του

νόμου αυτού, διότι συνιστούν διαρθρωμένα σύνολα δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, που καθίστανται προσιτά με την εφαρμογή συγκεκριμένων κριτηρίων, όπως π.χ. τίτλος, αρίθμηση και ημερομηνία του φύλλου της εφημερίδας (άρθρο 2 στοιχ. ε' του Ν. 2472/1997 - βλ. ΕφΑθ 2956/2024, ΕφΑθ 571/2022, αμφότερες δημ. στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Στο άρθρο 4 του ως άνω νόμου τίθενται οι γενικές προϋποθέσεις για τη νομιμότητα της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα ενόψει των θεμελιωδών αρχών του σκοπού και της αναλογικότητας. Σε περίπτωση παραβίασης των ανωτέρω διατάξεων εφαρμογή έχουν οι διατάξεις των άρθρων 57, 59, 299 και 932 ΑΚ. Περαιτέρω, η επεξεργασία προσωπικών δεδομένων επιτρέπεται, και χωρίς τη συγκατάθεση, κατά το άρθρο 5 παρ. 2 περ. ε' του Ν. 2472/1997, όταν: «είναι απολύτως αναγκαία για την ικανοποίηση του εννόμου συμφέροντος που επιδιώκει ο υπεύθυνος επεξεργασίας ή ο τρίτος ή οι τρίτοι στους οποίους ανακοινώνονται τα δεδομένα και υπό τον όρο ότι τούτο υπερέχει προφανώς των δικαιωμάτων και συμφερόντων των προσώπων στα οποία αναφέρονται τα δεδομένα και δεν θίγονται οι θεμελιώδεις ελευθερίες αυτών». Ως τέτοιο έννομο συμφέρον νοείται και το δικαίωμα της πληροφόρησης, τόσο του πληροφορείν όσο και του πληροφορείσθαι (άρθρα 14 παρ. 1-2 και 5Α Σ. - βλ. Κ. Χριστοδούλου, «Δίκαιο των προσωπικών δεδομένων» 2013, αρ. 155-157). Άλλωστε τούτο προκύπτει και από το άρθρο 7 παρ. 2 ζ' του Ν. 2472/1997, που αφορά την επεξεργασία ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων, αλλά εφαρμόζεται κατά μείζονα λόγο και στην επεξεργασία απλών προσωπικών δεδομένων (ΠΠρΛιβ 2/2023, αδημ.), σύμφωνα με το οποίο «Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η συλλογή και η επεξεργασία ευαίσθητων δεδομένων, καθώς και η ίδρυση και λειτουργία σχετικού αρχείου, ύστερα από άδεια της Αρχής, όταν συντρέχουν μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: ζ) Η επεξεργασία αφορά δεδομένα δημοσίων προσώπων, εφόσον αυτά συνδέονται με την άσκηση δημοσίου λειτουργήματος ή τη διαχείριση συμφερόντων τρίτων, και πραγματοποιείται αποκλειστικά για την άσκηση του δημοσιογραφικού επαγγέλματος». Από τις παραπάνω διατάξεις, ερμηνευόμενες σύμφωνα με τις αρχές της αναλογικότητας και της πρακτικής εναρμόνισης μεταξύ της προστασίας των προσωπικών δεδομένων και της ελευθερίας του τύπου, η επεξεργασία προσωπικών δεδομένων κατά την άσκηση του δικαιώματος έκφρασης και πληροφόρησης επιτρέπεται, όταν το δικαίωμα αυτό υπερέχει έναντι του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του υποκειμένου, ιδίως για θέματα γενικότερου ενδιαφέροντος ή όταν αφορά δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα δημόσιων προσώπων, με την προϋπόθεση ότι η επεξεργασία περιορίζεται στο αναγκαίο μέτρο για την εξασφάλιση της ελευθερίας της έκφρασης και του δικαιώματος ενημέρωσης (ΑΠ 1422/2021, ΕφΠειρ 92/2024, ΕφΑθ 2074/2023, άπασες δημ. στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών

ΝΟΜΟΣ, ΑΠΔΠΧ 25/2021). Η δημοσιοποίηση προσωπικών δεδομένων δημοσίου προσώπου μπορεί να είναι νόμιμη κατά τον Ν. 2472/1997, εφόσον με τον τρόπο αυτό ελέγχεται το δημόσιο πρόσωπο για δραστηριότητες που αφορούν (άμεσα ή έμμεσα) την άσκηση του δημοσίου λειτουργήματός του. Εξάλλου, ως «δημόσια πρόσωπα» νοούνται τα πρόσωπα, που ασκούν δημόσια εξουσία, καθώς και εκείνα, που διαδραματίζουν ρόλο σε οποιονδήποτε τομέα της δημόσιας ζωής, όπως στην πολιτική, ή στην πολιτιστική, επιστημονική, θρησκευτική, οικονομική, καλλιτεχνική, κοινωνική, αθλητική ζωή. Επισημαίνεται, επίσης, ότι ως δημόσια πρόσωπα μπορεί να θεωρηθούν, κατά διασταλτική ερμηνεία, εναρμονισμένη προς το Σύνταγμα, και τα λεγόμενα πρόσωπα της επικαιρότητας (ΠΠρΘεσ 8619/2022, αδημ., ΑΠΔΠΧ 25/2021, 43/2007). Ο σχετικός δε ισχυρισμός του εναγόμενου ότι συντρέχει περίπτωση κατ' εξαίρεση επιτρεπόμενης χρήσης των προσωπικών δεδομένων κατ' άρθρον 5 παρ. 1 στ. ε', που οδηγεί στην άρση του παρανόμου της δημοσίευσης και του άδικου χαρακτήρα της επεξεργασίας τους, συνιστά νόμιμη ένσταση, το βάρος απόδειξης της οποίας φέρει ο τελευταίος (ΠΠρΘεσ. 8619/2022 αδημ, ΠΠρΑθ 3485/2020, δημ. στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

III. Κατά το άρθρο μόνο παρ. 1 του Ν. 1178/1981 «περί αστικής ευθύνης του τύπου και άλλων τινών διατάξεων», όπως ισχύει, ο ιδιοκτήτης κάθε εντύπου υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση για την παράνομη περιουσιακή ζημία, καθώς και σε χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που προξενήθηκαν υπαίτια με δημοσίευμα, το οποίο θίγει την τιμή ή την υπόληψη κάθε ατόμου, έστω και αν η κατά το άρθρο 914 ΑΚ υπαιτιότητα, η κατά το άρθρο 919 ΑΚ πρόθεση και η κατά το άρθρο 920 ΑΚ γνώση ή υπαίτια άγνοια συντρέχουν στον συντάκτη του δημοσιεύματος ή αν ο τελευταίος είναι άγνωστος στον εκδότη ή στον διευθυντή σύνταξης του εντύπου. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει σαφώς ότι αναφέρεται μόνο στην ευθύνη του ιδιοκτήτη του εντύπου ή του τηλεοπτικού ή ραδιοφωνικού σταθμού, φυσικού ή νομικού προσώπου, για τον οποίο καθιερώνεται αντικειμενική ευθύνη, ενώ ο συντάκτης (του επιλήψιμου δημοσιεύματος), ο εκδότης (αν δεν είναι και ιδιοκτήτης του εντύπου) ή ο διευθυντής σύνταξης ευθύνονται προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας ή της ηθικής βλάβης που έχει προκληθεί από το επιλήψιμο δημοσίευμα, κατά τις κοινές διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 919, 920, 932 ΑΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 361 - 363 ΠΚ και τις διατάξεις του νόμου 2472/1997 (ΕφΑιγαίου 40/2020, ΠΠρΣύρου 38/2015, αμφοτέρες δημ. στην Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ). Σύμφωνα δε με την παρ. 6 του ίδιου άρθρου, σε περίπτωση που γίνει δεκτή αγωγή καταψηφιστική στηριζόμενη στην παρ. 1 του ως άνω άρθρου και εφόσον έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα, το δικαστήριο υποχρεούται να διατάξει με την απόφαση του και την καταχώρηση στην εφημερίδα που

ανέγραψε το επιλήψιμο δημοσίευμα: α) περίληψης της απόφασης, η οποία να περιέχει ειδικότερα τα στοιχεία που καθορίζονται λεπτομερώς στο αμέσως επόμενο εδάφιο και β) ειδήσεις για την καταδίκη της εφημερίδας, στην ίδια θέση αυτής, που είχε καταχωρισθεί και το επιλήψιμο δημοσίευμα, εντός δέκα πέντε (15) ημερών από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης, καθοριζομένης και χρηματικής ποινής για κάθε ημέρα καθυστέρησης της καταχώρισης, ισόποσης προς το εκεί ειδικότερα οριζόμενο ποσό. Οι προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 1178/1981 εφαρμόζονται αναλόγως και επί προσβολών της προσωπικότητας, οι οποίες συντελούνται στο διαδίκτυο (internet), μέσω ηλεκτρονικών ιστοσελίδων ή άλλων ιστοτόπων (όπως blogs) που λειτουργούν ως διεθνές μέσο διακίνησης πληροφοριών, δεδομένου ότι για τις προσβολές αυτές δεν υπάρχει ιδιαίτερο νομικό πλαίσιο και η αντιμετώπισή τους δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο με αναλογική εφαρμογή της ήδη υπάρχουσας νομοθεσίας για τις προσβολές της προσωπικότητας μέσω του έντυπου (εφημερίδες, περιοδικά) ή ηλεκτρονικού (τηλεόραση, ραδιόφωνο) τύπου, αφού και η ραγδαία αναπτυσσόμενη διαδικτυακή πληροφόρηση που προσφέρεται από το διαδίκτυο σε πολυμεσική μορφή (multimedia) καθιστά τον χρήστη του διαδικτύου, εκτός των άλλων, και αποδέκτη πληροφοριών και κάνει το διαδίκτυο να προσομοιάζει με μια νέας μορφής παγκόσμια τηλεόραση (ΑΠ 1017/2020, ΑΠ 1425/2017 δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ).

Με την υπό κρίση αγωγή του, ο ενάγων ιστορεί ότι υπ' αριθμ.

Καθημερινό φύλλο της εφημερίδας «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ», αλλά και στην ηλεκτρονική έκδοση αυτής, της οποίας η πρώτη εναγομένη τυγχάνει ιδιοκτήτρια, η δεύτερη, τρίτη και τέταρτη των εναγομένων εκδότριες, ο δε πέμπτος εξ αυτών γενικός διευθυντής, καταχωρίσθηκε το λεπτομερώς παρατιθέμενο άρθρο, το οποίο συνετάγη από άγνωστο πρόσωπο, που ενήργησε ως προστιθείς δημοσιογράφος στην υπηρεσία της πρώτης εναγομένης, και το οποίο (άρθρο) περιλαμβάνει αναληθείς και συκοφαντικούς της προσωπικότητάς του ισχυρισμούς και διαδόσεις, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο. Ότι, ειδικότερα οι εναγόμενοι διέλαβαν στο δημοσίευμα αυτό ψευδή γεγονότα, προκειμένου ο ενάγων, φέρων την ιδιότητα του προέδρου των Γνωμοδοτικών Συμβουλίων Δημοσίων Κτημάτων, να τοποθετηθεί στο επίκεντρο της «υπόθεσης Βατοπεδίου» και να συσχετισθεί με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις του εμπλεκόμενου μοναχού Εφραίμ, καθώς και με άλλα ύποπτα κέντρα πολιτικών αποφάσεων, ενώ συνόδευσαν το δημοσίευσμά τους με φωτογραφία του, χωρίς να έχουν λάβουν τη συναίνεσή του για τη δημοσιοποίησή της. Ότι οι εναγόμενοι με το προρρηθέν άρθρο και με τη δημοσίευση της φωτογραφίας του προέβησαν στην παράνομη και υπαίτια προσβολή της εικόνας, της τιμής

και της υπόληψής του, ως εκφάνσεων της προσωπικότητάς του και έπληξαν την επαγγελματική του αξία σύμφωνα με τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στην αγωγή. Με βάση αυτό το ιστορικό ο ενάγων κατόπιν παραδεκτού περιορισμού του χρηματικά αποτιμητού καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής του σε έντοκο αναγνωριστικό που έλαβε χώρα με τις νομότυπα κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις του και με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου του στο ακροατήριο του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που παρέπεμψε κατ' άρθρο 46 ΚΠολΔ την υπόθεση στο παρόν Δικαστήριο (άρθρα 294 εδ. α', 295 παρ. 1 εδ. β', 297 ΚΠολΔ, ως ταύτα ίσχυαν πριν την κατά περίπτωση αντικατάστασή τους με την παρ. 2 του άρθρου δευτέρου του άρθρου Ι του Ν. 4335/2015) ζητά κατ' εκτίμηση των αιτημάτων του: α) να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται να του καταβάλουν εις ολόκληρον το ποσό των 100.000,00 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που φέρεται να έχει υποστεί, ένεκα της παράνομης και υπαίτιας προσβολής της προσωπικότητάς του, νομιμότοκα από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση, β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι σε άρση της προσβολής, ιδίως με τη δημόσια καταχώριση της απόφασης που θα εκδοθεί τόσο στο φύλλο της εφημερίδας «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» όσο και στην ηλεκτρονική έκδοση αυτής, εντός 15 ημερών από την τελεσιδικία της, γ) να απειληθεί χρηματική ποινή 5.900 ευρώ σε περίπτωση παράλειψης της εν λόγω δημοσίευσης και προσωπική κράτηση διάρκειας ενός έτους κατά των φυσικών προσώπων εναγομένων και δ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραλείπουν στο μέλλον τέτοιου περιεχομένου προσβλητικές εκδηλώσεις σε βάρος του. Τέλος, ζητά να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς τις καταψηφιστικές της διατάξεις και να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στα δικαστικά του έξοδα. Με το περιεχόμενο και τα αιτήματα αυτά, η υπό κρίση αγωγή, στην οποία παραδεκτά σωρεύονται κατ' άρθρο 218 παρ. 1 ΚΠολΔ αξίωση για άρση της προσβολής και παράλειψης της προσβολής της προσωπικότητάς του ενάγοντος στο μέλλον και αξίωση περί επιδίκασης σε αυτόν χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 14 παρ. 2, 18, 22, 31 παρ. 3, 35, 37 ΚΠολΔ) κατά την προκειμένη ειδική διαδικασία των διαφορών που αφορούν σε προσβολές από δημοσιεύματα ή ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές κατά τα άρθρα 666 παρ. 1, 667, 671 παρ. 1-3, 672 και 673 – 676 και 681Δ ΚΠολΔ, ως τα άρθρα αυτά ίσχυαν πριν την κατάργησή τους με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο του Ν. 4335/2015, με έναρξη ισχύος από 01.01.2016 για τις κατατιθέμενες από 01.01.2016 αγωγές, δεδομένου ότι η αγωγή ασκήθηκε πριν την έναρξη ισχύος του ως άνω νόμου. Περαιτέρω, ασκείται παραδεκτά ως προς την πρώτη εναγομένη, ιδιοκτήτρια του εντύπου, παρελκούσης της τήρησης της προβλεπομένης στη διάταξη της

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

παρ. 5 εδ. α' - ε' του άρθρου μόνου του Ν. 1178/1981 «περί αστικής ευθύνης του τύπου και άλλων τινών διατάξεων» [όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με τη διάταξη του άρθρου 37 παρ. 2 του Ν. 4356/2015 (ΦΕΚ Α' 181/24.12.2015)], προδικασίας, η οποία απαιτείται για την παραδεκτή άσκηση των αγωγών που ασκούνται, μετά την έναρξη ισχύος του ως άνω τροποποιητικού νόμου, ήτοι από 24.12.2015 (άρθρο 69 του Ν.4356/2015). Είναι δε η κρινόμενη αγωγή κατ' αρχήν αρκούντως ορισμένη, διότι σε αυτήν εκτίθενται αναλυτικά και με σαφήνεια τα πραγματικά περιστατικά, με βάση τα οποία θεμελιώνεται επαρκώς και με πληρότητα η προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος και η απορρέουσα από αυτή ηθική βλάβη του, για την αποκατάσταση της οποίας ο τελευταίος αξιώνει χρηματική ικανοποίηση, από τους εναγομένους, ως προσβολείς της προσωπικότητάς του, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 920 και 932 ΑΚ κατά τα διαλαμβανόμενα στην υπό Ι. μείζονα σκέψη της παρούσας, στα οποία (πραγματικά περιστατικά) δεν συμπεριλαμβάνεται η περαιτέρω εξειδίκευση της βλάβης του ενάγοντος και της υπαίτιας συμπεριφοράς των εναγομένων, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των τελευταίων, καθόσον τα στοιχεία που αναφέρουν κατά την πρόταση του σχετικού ισχυρισμού αφορούν τις αποδείξεις, ήτοι την εξέταση της ουσιαστικής βασιμότητας της αγωγής. Ωστόσο, απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας τυγχάνει το αίτημα περί παράλειψης κάθε μελλοντικής προσβολής της προσωπικότητας του ενάγοντος, γενομένου δεκτού του σχετικού ισχυρισμού των εναγομένων, διότι για το ορισμένο της αξίωσης παράλειψης προσβολής της προσωπικότητας στο μέλλον πρέπει αφενός να γίνεται επίκληση στην αγωγή περιστατικών, από τα οποία να προκύπτει η ύπαρξη βάσιμης απειλής και πραγματικού κινδύνου επικείμενης προσβολής της προσωπικότητας του προσβληθέντος από νέα όμοια αδικοπρακτική συμπεριφορά των αντιδίκων του (ΑΠ 706/2020, ΕφΑθ 184/2022, ΕφΑθ 476/2019, άπασες δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ), περιστατικά τα οποία δεν επικαλείται ο ενάγων στη συγκεκριμένη περίπτωση, χωρίς να αρκεί προς τούτο η εκ μέρους του αόριστη επίκληση του γεγονότος ότι το επίμαχο δημοσίευμα παραμένει ακόμα αναρτημένο στην ιστοσελίδα των εναγομένων, και αφετέρου να προσδιορίζονται, σαφώς, οι πράξεις, τις οποίες ζητείται να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραλείπουν, αφού το αντικείμενο της εκτέλεσης, προκειμένου αυτή να καταστεί εφικτή, πρέπει να είναι, εντελώς, εξατομικευμένο (ΑΠ 776/2005, ΕφΑθ 476/2019, δημ. σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ), πράξεις τις οποίες στην προκειμένη περίπτωση ο ενάγων ουδόλως προσδιορίζει. Δεδομένου δε ότι για την κατάφαση της νομιμοποίησης στο επίπεδο του ελέγχου του παραδεκτού της αγωγής αρκεί και απαιτείται ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι αυτός και οι εναγόμενοι είναι τα υποκείμενα της καταγόμενης προς κρίση έννομης σχέσης, μη ασκούσης

επιρροής της αλήθειας του εν λόγω ισχυρισμού (ΑΠ 656/2019), ο πέμπτος των εναγομένων νομιμοποιείται παθητικά στην άσκηση της υπό κρίση αγωγής απορριπτομένου του αντίθετου ισχυρισμού του ιδίου, καθόσον στο δικόγραφο της αγωγής εκτίθεται ότι ο συγκεκριμένος εναγόμενος είναι ο γενικός διευθυντής της εφημερίδας, γεγονός δημιουργικό της εκ της ιδιότητος αυτής, αστικής ευθύνης του κατά τα αναφερόμενα στην υπό ΙΙΙ. νομική σκέψη. Επισημαίνεται ότι το αίτημα να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να δημοσιεύσουν περίληψη της απόφασης στην εφημερίδα «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» και στην ηλεκτρονική σελίδα www.naftemporiki.gr ιδιοκτησίας της πρώτης εναγομένης, ως ερειδόμενο στη διάταξη του άρθρου μόνου παράγραφος 6 του Ν. 1178/1981 κρίνεται απαράδεκτο λόγω έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης της δεύτερης, της τρίτης, της τέταρτης και του πέμπτου των εναγομένων, καθόσον η σχετική υποχρέωση θεσπίζεται μόνο σε βάρος του ιδιοκτήτη της εφημερίδας και, εν προκειμένω, της πρώτης εναγομένης, νόμιμα εκπροσωπούμενης, κατά τη ρητή γραμματική διατύπωση του ως άνω νόμου, ο οποίος περιλαμβάνει προβλέψεις για τον ιδιοκτήτη εντύπου που ευθύνεται αντικειμενικά και όχι για τα λοιπά αναφερόμενα σε αυτόν πρόσωπα που ευθύνονται κατά τις κοινές διατάξεις (βλ. την υπό ΙΙΙ. νομική σκέψη), πλην όμως, και παρά το γεγονός ότι ο ενάγων στηρίζει το εν λόγω αίτημα στη συγκεκριμένη διάταξη, την οποία και μόνο επικαλείται, δεδομένου ότι η υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στον νόμο συνιστά έργο της δικαιοδοτικής εξουσίας του Δικαστηρίου και λαμβανομένου υπόψη ότι το ίδιο αίτημα δύναται να στηριχθεί και στη διάταξη του άρθρου 59 ΑΚ, σύμφωνα με την οποία η ικανοποίηση της ηθικής βλάβης μπορεί να συνίσταται σε δημοσίευμα με ανάλογο περιεχόμενο, το Δικαστήριο τούτο κρίνει ότι το ως άνω αίτημα παραμένει παραδεκτό και ως προς τους λοιπούς πέραν της πρώτης των εναγομένων, μόνο, όμως, κατά το μέρος κατά το οποίο η σχετική αξίωση στηρίζεται στη διάταξη του άρθρου 59 ΑΚ. Παράλληλα, η αγωγή καταφάσκεται νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 299, 330, 914, 920, 922, 926, 932, 481 επ., 345, 346 ΑΚ, 361 και 363 ΠΚ, 907, 908 παρ. 1 περ. δ', 946 παρ. 1, 1047 παρ. 1, 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, 2, 3, 5, 23 του Ν. 2472/1997, Ν. 1178/1981, ως οι διατάξεις των ειδικών αυτών νομοθετημάτων ίσχυαν κατά τον επίδικο χρόνο, πλην του αιτήματος να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή σχετικά με τη δημοσίευση της απόφασης κατά τα οριζόμενα στην παρ. 6 του άρθρου μόνου του Ν. 1178/1981, δοθέντος ότι γι' αυτήν (δημοσίευση) απαιτείται τελεσιδικία. Επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, και εφόσον έχει καταβληθεί το αναλογούν προς το αγωγικό αίτημα τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της. Εξάλλου, για το παραδεκτό της συζήτησης δεν απαιτείται η προσκόμιση εκ μέρους του ενάγοντος ενημερωτικού εντύπου περί δυνατότητας διαμεσολαβητικής διευθέτησης της διαφοράς, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παρ. 2 του άρθρου 3 του Ν. 4640/2019 «Διαμεσολάβηση σε αστ. και εμπορικές υποθέσεις- Περαιτέρω εναρμόνιση προς Οδ. 2008/52 κλπ διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. Α' 190/30.11.2019), δοθέντος ότι παρά τα όσα αβασίμως υποστηρίζουν οι εναγόμενοι, η επίμαχη διάταξη εφαρμόζεται στις αγωγές που έχουν κατατεθεί από 30.11.2019 και εντεύθεν (βλ. άρθρο άρθρο 44 του Ν. 4640/2019), στις οποίες δεν συγκαταλέγεται η κρινόμενη αγωγή.

Από την εκτίμηση του συνόλου των νομίμως μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων από τους διαδίκους αποδεικτικών μέσων, ειδικότερα δε, από τις ομολογίες των διαδίκων που προκύπτουν από τα δικόγραφα που κατέθεσαν ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ) και αναφέρονται ειδικότερα παρακάτω, από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα, που δόθηκε νομίμως ενώπιον του Δικαστηρίου και περιλαμβάνεται στα υπ' αριθμ.

απομαγνητοφωνημένα πρακτικά της δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων, που δόθηκαν νομίμως ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και περιλαμβάνονται στα υπ' αριθμ.

πρακτικά της από συνεδρίασης του ανωτέρω δικαστηρίου, καθώς και από όλα τα έγγραφα, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη σημείωση κατωτέρω, χωρίς όμως να παραλείπεται κανένα κατά τη διαμόρφωση του δικανικού συλλογισμού, έστω και αν ρητά δεν αναφέρεται στην παρούσα απόφαση, και τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για να χρησιμεύσουν για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3, 339 και 395 του ΚΠολΔ), μεταξύ των οποίων και ο υλικός φορέας εγγραφής-ψηφιακός δίσκος (CD), που προσκομίζουν οι εναγόμενοι (άρθρ. 444 παρ. 2 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ήδη ενάγων, προήδρευσε υπό τη ιδιότητά του ως Νομικού Συμβούλου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους στο Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Δημοσίων Κτημάτων και Ανταλλάξιμης Περιουσίας, το οποίο με τις υπ' αριθμ.

γνωμοδοτήσεις του αποφάνθηκε υπέρ της μη προβολής δικαιωμάτων κυριότητας εκ μέρους του Ελληνικού Δημοσίου επί της λίμνης Βιστωνίδας και των παραλίμνιων αυτής εκτάσεων, το ιδιοκτησιακό καθεστώς των οποίων αποτέλεσε επί σειρά ετών αντικείμενο έριδας μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Ιεράς Μονής Βατοπεδίου. Τον Οκτώβριο του έτους 2008 συνεστήθη με απόφαση της Ολομέλειας της Βουλής Εξεταστική Επιτροπή με αντικείμενο

«τη διερεύνηση του συνόλου της υπόθεσης της Μονής Βατοπεδίου», προκειμένου να διαγνωσθούν πιθανές ποινικές και πολιτικές ευθύνες Υπουργών και Υφυπουργών των Κυβερνήσεων που ενεπλάκησαν με τη συγκεκριμένη υπόθεση. Στο πλαίσιο της διερεύνησης τυχόν ύπαρξης πολιτικής ευθύνης των εμπλεκόμενων Υπουργών, ως προϊσταμένων των οικείων εποπτευόμενων από αυτούς φορέων, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και το Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Δημοσίων Κτημάτων, στη συνεδρίαση της ... έτους

κατέθεσε ως μάρτυρας ενώπιον της Εξεταστικής Επιτροπής ο ενάγων, προκειμένου να ελεγχθεί εάν το Συμβούλιο λειτούργησε υπό την προεδρία του κατά τρόπο νόμιμο και προς όφελος του δημοσίου συμφέροντος. Στο από ... υπ' αριθμόν ... φύλλο της καθημερινής και πανελληνίας κυκλοφορίας οικονομικής και επιχειρηματικής εφημερίδας με τον τίτλο «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ», και συγκεκριμένα στο μέσο της σελίδας 28 δημοσιεύτηκε άρθρο με τον τίτλο: «ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ - «ΚΛΕΙΔΙ»». Μπήκε στο στόχαστρο και των βουλευτών της Ν.Δ. Ο άνθρωπος - «κλειδί», Νομικός Σύμβουλος του Κράτους, ... που εισηγήθηκε την άνοιξη του 2004 την παραίτηση του Δημοσίου από τη διεκδίκηση της κυριότητας της λίμνης Βιστονίδας, κατέθεσε χθες στην Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής.» Το περιεχόμενο του άρθρου έχει επί

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

λέξει ως εξής: Ο ... προήδρευε του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων σε τρεις από τις τεσσέρις γνωμοδοτήσεις (δύο το 2002 και μια το 2004) με τις οποίες αναγνωριζόταν στη μονή Βατοπεδίου η κυριότητα της λίμνης Βιστονίδας και στη συνέχεια αποσπάστηκε στη Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης και Επικοινωνίας, της οποίας ήταν πολιτικός προϊστάμενος ο Θεόδωρος Ρουσόπουλος. Απεκάλυψε, μάλιστα, χθες ότι παραιτήθηκε από την εν λόγω θέση μία εβδομάδα μετά την αποχώρηση του ... από την κυβέρνηση. Σε, επίμονες, πάντως, ερωτήσεις των βουλευτών της αξιωματικής αντιπολίτευσης αναφορικά με τη σχέση του με τον πρώην υπουργό Επικρατείας ... ανέφερε: «Μία φορά συνεργαστήκαμε με τον ... στο γραφείο του όταν είχαμε ένα τηλεφώνημα για την υπόθεση του βασικού μετόχου. Τον συνάντησα επίσης δύο φορές, μια στην κοπή της πίτας των υπαλλήλων και μια τυχαία στην είσοδο του κτιρίου». Παραδέχτηκε, επίσης, ότι επισκέφθηκε τρεις φορές τη Μονή Βατοπεδίου (το 2004, το 2005 και το 2006) καθώς και ότι η πρώτη του συνάντηση με ... έγινε τον Οκτώβριο του 2003 όταν ο ηγούμενος είχε κάνει διάλεξη στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους για θέματα φιλοσοφίας και θρησκείας. Ο κ. ... υπέπεσε σε αντιφάσεις, καθώς από τη μια πλευρά υποστήριζε ότι οι αποφάσεις του ΓΣΔΚ δεν αποτελούν τίτλους κυριότητας και από την άλλη εκτίμησε ότι το Δημόσιο δεν πρέπει να προβάλλει δικαιώματα στο Δικαστήριο, στηριζόμενο στις εν λόγω γνωμοδοτήσεις. Σημειώνεται, πάντως, ότι ο κ. ... μπήκε στο στόχαστρο και των βουλευτών της

Ν.Δ. οι οποίοι επισήμαναν ότι οι γνωμοδοτήσεις τις οποίες εξέδωσε το ΓΣΔΚ υπό την προεδρία του «είναι ένας από τους λόγους που βρίσκεται εδώ σήμερα το πολιτικό σύστημα της χώρας». Στη συνέχεια κατέθεσε ο νομάρχης Ξάνθης, ο οποίος διέψευσε τον ισχυρισμό του πρώην προέδρου του Δικηγορικού Συλλόγου Ξάνθης που είχε ισχυριστεί στην κατάθεσή του ότι ο : είχε προεξοφλήσει από το 2004 τη δικαίωση της Μονής Βατοπεδίου.». Το ως άνω άρθρο συνοδεύεται από φωτογραφία του ενάγοντος, η οποία απεικονίζει το πρόσωπό του, κάτωθι της οποίας αναγράφεται επί λέξει η ακόλουθη λεζάντα: «Ο. προήδρευσε του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων σε τρεις από τις τέσσερις γνωμοδοτήσεις (δύο το 2002 και μία το 2004) με τις οποίες αναγνωριζόταν στη Μονή Βατοπεδίου η κυριότητα της λίμνης Βιστωνίδας». Το ίδιο άρθρο συνοδευόμενο και πάλι από τη φωτογραφία του ενάγοντος αναρτήθηκε αυθημερόν στην ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας «naftemporiki.gr» και συγκεκριμένα στον διαδικτυακό τόπο www.naftemporiki.gr. Το ένδικο δημοσίευμα συνέταξε μη διάδικος, κοινοβουλευτικός συντάκτης και προστηθείς της πρώτης εναγόμενης ιδιοκτήτριας της εφημερίδας, με το ονοματεπώνυμο του οποίου ταυτίζονται τα αρχικά του υπογράφοντος συντάκτη του άρθρου : , γεγονός που πιστοποίησε και ο ίδιος κατά τη μαρτυρική κατάθεσή του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Επιπλέον, κατά τον χρόνο δημοσίευσης του άρθρου ο πέμπτος των εναγομένων έφερε την ιδιότητα του γενικού διευθυντή της εφημερίδας, εκδότριες της οποίας τύγχαναν η δεύτερη, τρίτη και τέταρτη των εναγομένων, όπως προκύπτει και από τη σελίδα 2 του επίμαχου εντύπου. Το ανωτέρω δημοσίευμα αναφέρει, σύμφωνα με τον ενάγοντα, γεγονότα ψευδή, την αναλήθεια των οποίων φέρονται να γνώριζαν οι εναγόμενοι, τα οποία προσβάλλουν την τιμή και την υπόληψή του και θέτουν σε αμφισβήτηση την αξία του ως δημοσίου λειτουργού, καθώς με το συνολικό περιεχόμενο του άρθρου και δη με τη χρήση της φράσης «άνθρωπος - κλειδί» ο συντάκτης τον παρουσιάζει ως το κεντρικό πρόσωπο ενός υποτιθέμενου πολιτικού σκανδάλου, επιδιώκοντας τη σύνδεση του προσώπου και της ιδιότητάς του ως προέδρου των Γνωμοδοτικών Συμβουλίων Δημοσίων Κτημάτων με μια υποτιθέμενη προσπάθεια εξυπηρέτησης των συμφερόντων του Μοναχού Εφραίμ και της Μονής Βατοπεδίου και υπονοώντας την εμπλοκή του σε ύποπτα πολιτικά παιχνίδια. Αξιολογώντας δε τις φράσεις «υπέπεσε σε αντιφάσεις» και «μπήκε στο στόχαστρο» ο ενάγων κρίνει ότι δημιουργείται η εντύπωση στο αναγνωστικό κοινό ότι ο ίδιος έχει στοχοποιηθεί ως βασικός υπεύθυνος για την υπόθεση της λίμνης Βιστωνίδας, με αποτέλεσμα να διαμορφώνεται ένα εχθρικό κλίμα της κοινής γνώμης εις βάρος του. Προκειμένου να εκτιμηθεί αν το δημοσίευμα αυτό είναι συκοφαντικό για τον ενάγοντα θα πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ γεγονότων και

αξιολογικών κρίσεων, δοθέντος ότι η πραγματικότητα των πρώτων μπορεί να αποδειχθεί, ενώ οι δεύτερες δεν υπόκεινται κατ' αρχήν σε απόδειξη της ακρίβειάς τους. Από την επισκόπηση του άρθρου καθίσταται αντιληπτό ότι στο μεγαλύτερο μέρος του παρατίθενται γεγονότα, η αλήθεια των οποίων δύναται να ελεγχθεί. Ο αρθρογράφος αναφέρεται στην ιδιότητα του ενάγοντος ως προέδρου του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων σε τρεις από τις τέσσερις γνωμοδοτήσεις (δύο το 2002 και μία το 2004), με τις οποίες αναγνωριζόταν στη μονή Βατοπεδίου η κυριότητα της λίμνης Βιστωνίδας, και στην εν συνεχεία απόσπασή του στη Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης και Επικοινωνίας, παραθέτει μέρος της κατάθεσης του ενάγοντος ενώπιον της Εξεταστικής Επιτροπής, την οποία σχολιάζει σε περιορισμένη έκταση, και καταγράφει τις αντιδράσεις που η κατάθεση αυτή προκάλεσε σε μέλη της Επιτροπής, και ιδιαίτερα στους βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας. Αναφορικά με τους περιεχόμενους στο επίμαχο δημοσίευμα ισχυρισμούς, από το ως άνω σύνολο του προσκομισθέντος αποδεικτικού υλικού, αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Από το έτος 1998 δια διαδοχικών αιτήσεων προς τη Διεύθυνση Δημοσίων Κτημάτων αρχικά του Αλιευτικού Συνεταιρισμού Βιστωνίδας και στη συνέχεια της Μονής Βατοπεδίου ως τρίτου, διεκδικούντος δικαιώματα επί της περιοχής της Βιστωνίδας, κινήθηκε η προβλεπόμενη στα άρθρα 8-12 του Α.Ν. 1539/1938 ειδική διοικητική διαδικασία, η οποία καταλήγει στην κατά το αρ.11 του αυτού νόμου γνωμοδότηση του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων (εφεξής ΓΣΔΚ), η αποδοχή της οποίας εναπόκειται στην ευχέρεια του αρμόδιου Υπουργού Οικονομικών. Σκοπός της εν λόγω διοικητικής διαδικασίας, η οποία έχει θεσπιστεί για τη διερεύνηση του περιεχομένου τυχόν αξιώσεων κυριότητας τρίτων επί ακινήτων έναντι του Ελληνικού Δημοσίου, είναι η αποφυγή της πρόκλησης δικών με το Δημόσιο, ιδίως στις περιπτώσεις όπου τα δικαιώματα των διεκδικούντων ακίνητα κατ' αυτού είναι ευκρινή και δύναται, ως εκ τούτου, ευχερώς να διαγνωσθούν και να αναγνωρισθούν από το Δημόσιο, μέσω της σύντομης και αδάπανης αυτής διαδικασίας ενώπιον του εν λόγω Συμβουλίου (ΟΛΝΣΚ 479/07). Στο πλαίσιο της ως άνω διαδικασίας ΓΣΔΚ συγκροτούμενο από τον Πρόεδρο, Νομικό Σύμβουλο του ΝΣΚ, και τέσσερα μέλη, παρέδρους ΝΣΚ, εξέδωσε αρχικά την υπ' αριθμ. . γνωμοδότηση υπό την προεδρία του Συμβούλου

και εν συνεχεία τις υπ' αριθμ. και

γνωμοδοτήσεις υπό την προεδρία του ενάγοντος, με τις οποίες προτάθηκε η μη προβολή των δικαιωμάτων κυριότητας του Ελληνικού Δημοσίου επί των αμφισβητούμενων εκτάσεων, καθώς η Μονή Βατοπεδίου αναγνωρίστηκε αντιστοίχως ως κυρία α) της νησίδας Αντά Μπουρού της λίμνης Βιστωνίδας, β) των παραλιμνίων εκτάσεων εμβαδού 25.000 στρεμμάτων μετά των δύο νησίδων Αγίου Νικολάου και Παναγίας Παντανάσσης και γ) της

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ίδιας της λίμνης Βιστωνίδας και των οχθών αυτής. Άπασες οι ως άνω γνωμοδοτήσεις έγιναν αποδεκτές από τους διαδοχικώς υπηρετήσαντες Υφυπουργούς Οικονομικών με τις υπ' αρ. πρωτ. και

αποφάσεις, σε εκτέλεση των οποίων υπεγράφησαν τα από και πρωτόκολλα παράδοσης και παραλαβής μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Μονής Βατοπεδίου, τα οποία μεταγράφησαν στα οικεία Υποθηκοφυλακεία Ξάνθης και Ροδόπης. Κατόπιν της από 30.10.03 αίτησης του τότε Υφυπουργού Οικονομικών για επανεξέταση των προηγούμενων γνωμοδοτήσεων ακολούθησε η υπ' αριθμ. γνωμοδότηση, η οποία εξεδόθη και πάλι υπό την προεδρία του ενάγοντος, με την οποία κρίθηκε ότι δεν συνέτρεχαν νέα νομικά ή πραγματικά περιστατικά προς αναθεώρηση της κρίσης του Συμβουλίου. Λόγω ακριβώς της ιδιότητάς του ως Προέδρου του ΓΣΔΚ, που εξέδωσε τρεις από τις τέσσερις κρίσιμες για το ιδιοκτησιακό καθεστώς της λίμνης Βιστωνίδας και της γύρω περιοχής γνωμοδοτήσεις, ο ενάγων κλήθηκε να εξετασθεί ως μάρτυρας ενώπιον της Εξεταστικής Επιτροπής στη συνεδρίαση της έτους

Από τη μελέτη των πρακτικών της συγκεκριμένης συνεδρίασης καθίσταται ευχερώς αντιληπτό ότι ο Πρόεδρος, καθώς και τα μέλη της Εξεταστικής Επιτροπής θέλοντας να διερευνήσουν κατά πόσον το Γνωμοδοτικό Συμβούλιο έδρασε υπό την προεδρία του ενάγοντος αντικειμενικά και αμερόληπτα, αποκλείοντας το ενδεχόμενο οι επίμαχες γνωμοδοτήσεις να εξεδόθησαν χάριν εξυπηρέτησης ιδιωτικών συμφερόντων, εστίασαν τις ερωτήσεις τους αφενός στον έλεγχο της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας των εν λόγω γνωμοδοτήσεων και αφετέρου στη σχέση του ενάγοντος με τα εμπλεκόμενα στην υπόθεση Βατοπεδίου πρόσωπα, ιδίως με τον ο οποίος διετέλεσε Υπουργός Επικρατείας από τον Μάρτιο του έτους 2004 έως τον Οκτώβριο του έτους 2008, και τον Ηγούμενο της Μονής Βατοπεδίου, Εφραίμ. Ειδικότερα, ο βουλευτής της ΝΔ-

αμφισβητώντας την ορθότητα της επιλογής εκ μέρους του ενάγοντος του ίδιου εισηγητή στις επίμαχες γνωμοδοτήσεις αναφέρει αυτολεξεί στη σελ. 12 των πρακτικών «Για την εντιμότητά του (ενν. του εισηγητή), κύριε Πρόεδρε, δεν έχω να σχολιάσω. Για την ποιότητα της εργασίας του, όμως, και τον τρόπο αντιμετώπισης, φοβάμαι ότι είναι ένας από τους λόγους που βρίσκεται το πολιτικό σύστημα της χώρας εδώ σήμερα». Περαιτέρω, απαντώντας στη βουλευτή του Πανελλήνιου Σοσιαλιστικού Κινήματος (ΠΑ.ΣΟ.Κ.) η οποία του έθεσε το ερώτημα εάν «έναντι της υπηρεσίας του (ενν. στο ΓΣΔΚ) αποσπάσθηκε στο γραφείο του ο ενάγων αναφέρει μεταξύ άλλων στη σελ. 30 των πρακτικών: «Στις 15/9/2005, με πράξη του Προέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, τοποθετήθηκα παράλληλα με τα καθήκοντά μου στην πρώτη

Υπηρεσία (ενν. η Κεντρική Υπηρεσία του ΝΣΚ) και με τον ίδιο εννοείται μισθό, στο Γραφείο Νομικού Συμβούλου, στις Γενικές Γραμματείες Ενημέρωσης και Επικοινωνίας και παρέμεινα εκεί μέχρι τις 31/10/2008», ενώ στη σελ. 32 επισημαίνει για τη σχέση του με τον τότε Υπουργό Επικρατείας: «Στο διάστημα της υπηρεσίας μου στις Γενικές Γραμματείες Ενημέρωσης και Επικοινωνίας, δηλαδή στο Γραφείο του Νομικού Συμβούλου, με τον κ.
 μια φορά συνεργαστήκαμε στο γραφείο του και είχα ένα τηλέφωνο για την υπόθεση του βασικού μετόχου, άλλη μια φορά τον συνάντησα στην κοπή της πίτας των υπαλλήλων και άλλη μία ένα μεσημέρι, όπου έφωγα εγώ και ερχόταν αυτός». Αναφορικά δε με τις επαφές του με τον Ηγούμενο ο ενάγων απαντώντας σε σχετικά ερωτήματα του βουλευτή της ΝΔ και του βουλευτή του ΠΑΣΟΚ

αναφέρει στις σελ 65 – 66 και 77 των πρακτικών ότι τον είχε συναντήσει τρεις - τέσσερις φορές, πρώτη φορά στην Αθήνα τον Οκτώβριο του έτους 2003 στην Αίθουσα Διαλέξεων του ΝΣΚ, όπου ο Ηγούμενος είχε κάνει διάλεξη για θέματα φιλοσοφίας και θρησκείας και εν συνεχεία σε κάποιες από τις τρεις συνολικά επισκέψεις που είχε πραγματοποιήσει ο ίδιος στη Μονή Βατοπεδίου (τα έτη 2004, 2005 και 2006). Ενόψει των ανωτέρω, καθίσταται σαφές ότι ο συντάκτης του επίμαχου άρθρου ουδέν αναληθές διέλαβε αναφορικά με τον ρόλο του ενάγοντος στη γνωστή στην κοινή γνώμη «υπόθεση Βατοπεδίου». Πράγματι ο ενάγων υπό την ιδιότητά του ως Νομικού Συμβούλου του ΝΣΚ προήδρευσε του ΓΣΔΚ κατά την έκδοση των τριών εκ των τεσσάρων κρίσιμων γνωμοδοτήσεων αναφορικά με το ενδεδειγμένο ή μη της διεκδίκησης της κυριότητας της λίμνης Βιστωνίδας και της γύρω περιοχής, γεγονός το οποίο άλλωστε συνομολογεί και ο ίδιος. Η διατύπωση του συντάκτη στον υπέρτιτλο του άρθρου «εισηγήθηκε την άνοιξη του 2004 την παραίτηση του Δημοσίου από τη διεκδίκηση της κυριότητας της λίμνης Βιστωνίδας» κρίνεται μεν ανακριβής από νομικής άποψης, καθώς ο ενάγων δεν αποφάσισε ατομικά αλλά ως μέλος συλλογικού οργάνου του οποίου προήδρευε, πλην όμως δεν δύναται να δημιουργήσει σύγχυση στο αναγνωστικό κοινό αναφορικά με τη συμμετοχή του στη έκδοση της επίμαχης γνωμοδότησης, αφού ο ρόλος του ενάγοντος στο συγκεκριμένο όργανο εξηγείται και προσδιορίζεται επακριβώς τόσο στο κυρίως κείμενο του άρθρου όσο και στη λεζάντα κάτωθι της φωτογραφίας του. Συνακόλουθα, η αναφορά του συντάκτη του άρθρου στη τοποθέτηση του ενάγοντος στο Γραφείο Νομικού Συμβούλου στη Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης και Επικοινωνίας, καθώς και στις συναντήσεις του με τον ηγούμενο ανταποκρίνεται στα όσα ο ίδιος ο ενάγων κατέθεσε την προηγούμενη της σύνταξης του άρθρου στα μέλη της Εξεταστικής Επιτροπής, τα οποία επίσης δεν αμφισβητεί, και ως εκ τούτου συνομολογεί ως αληθή. Περαιτέρω, με τη φράση «μπήκε στο στόχαστρο και των

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

βουλευτών της ΝΔ» διατυπώνεται ένα προσωπικό σχόλιο του δημοσιογράφου, το οποίο αποδίδει την επίμονη εξέταση του ενάγοντος ως μάρτυρα από τον [] βουλευτή της ΝΔ, στο πλαίσιο του ελέγχου της νόμιμης άσκησης των υπηρεσιακών του καθηκόντων ως Προέδρου του ΓΣΔΚ. Εξάλλου, από τη μελέτη των πρακτικών προέκυψε ότι στον ίδιο βουλευτή ανήκει και η φράση «είναι (ενν. οι γνωμοδοτήσεις) ένας από τους λόγους που βρίσκεται εδώ σήμερα το πολιτικό σύστημα της χώρας», την οποία αυτολεξεί μετέφερε ο συντάκτης στο επίμαχο δημοσίευμα. Το γεγονός δε ότι δεν εξειδίκευσε τον βουλευτή που τη διατύπωσε αλλά την απέδωσε γενικά σε «βουλευτές της ΝΔ» δεν συνιστά παραβίαση του βαρύνοντος τους δημοσιογράφους καθήκοντος αληθείας. Στο ίδιο πλαίσιο, ήτοι αυτό του σχολιασμού της κατάθεσης του ενάγοντος ενώπιον της Εξεταστικής Επιτροπής, ο αρθρογράφος εκφράζει την άποψη ότι ο ενάγων «υπέπεσε σε αντιφάσεις», τόσο στον τίτλο του άρθρου όσο και στο κυρίως κείμενο του δημοσιεύματος, όπου εξειδικεύει σε ποιο σημείο της κατάθεσης εντοπίζονται κατά τη γνώμη του οι αντιφάσεις αυτές εκθέτοντας συγκεκριμένα: «Ο [] υπέπεσε σε αντιφάσεις, καθώς από τη μια πλευρά υποστήριξε ότι οι αποφάσεις του ΓΣΔΚ δεν αποτελούν τίτλους κυριότητας και από την άλλη εκτίμησε ότι το Δημόσιο δεν πρέπει να προβάλει δικαιώματα στο Δικαστήριο, στηριζόμενο στις εν λόγω γνωμοδοτήσεις». Η εν λόγω αξιολογική κρίση αντικατοπτρίζει την προσωπική εκδοχή του δημοσιογράφου σχετικά με το συγκεκριμένο σημείο της κατάθεσης του ενάγοντος και δεν δύναται να εκτιμηθεί ως προς την αλήθεια και την ορθότητά της, η οποία σε κάθε περίπτωση καταλείπεται να αξιολογηθεί από τον εκάστοτε αναγνώστη του άρθρου. Τέλος ο αξιολογικός χαρακτηρισμός «άνθρωπος - κλειδί» που αποδίδεται στον ενάγοντα στον τίτλο του δημοσιεύματος, ο οποίος κατά τους ισχυρισμούς του ενάγοντος προσβάλλει την τιμή και την υπόληψή του, ως δυνάμενος να προκαλέσει την εντύπωση στο αναγνωστικό κοινό ότι ο ίδιος αποτέλεσε το καθοριστικό πρόσωπο που διαδραμάτισε τον κυρίαρχο ρόλο στην υπόθεση Βατοπεδίου, κρίνεται ότι δεν συνδέεται κατά τέτοιο τρόπο με γεγονότα προκειμένου να τα υποκρύπτει (βλ. υπό Ι. νομική σκέψη), καθώς από μία προσεκτική ανάγνωση του δημοσιεύματος δεν είναι δυνατόν να προκληθεί σύγχυση ως προς την ιδιότητα του ενάγοντος και τον ρόλο που αυτός διαδραμάτισε στην επίμαχη υπόθεση. Ειδικότερα, από τη μελέτη του άρθρου εν συνόλω συνάγεται ότι ο ενάγων χαρακτηρίζεται ως «άνθρωπος - κλειδί», εξαιτίας ακριβώς της ιδιότητάς του ως Προέδρου του ΓΣΔΚ κατά την έκδοση των τριών εκ των τεσσάρων γνωμοδοτήσεων για το ιδιοκτησιακό καθεστώς των διεκδικούμενων από το Δημόσιο και τη Μονή Βατοπεδίου εκτάσεων, χωρίς να δίνονται ευρύτερες προεκτάσεις στην εμπλοκή του στην υπόθεση και δίχως να του αποδίδεται ρόλος διαφορετικός από αυτόν που πράγματι διαδραμάτισε ή να του καταλογίζονται ποινικές

ευθύνες. Ο εν λόγω αξιολογικός χαρακτηρισμός θα πρέπει άλλωστε να εκτιμηθεί και υπό το πρίσμα της γενικότερης διάθεσης τόσο των αρμόδιων φορέων όσο και της κοινής γνώμης κατά τον χρόνο δημοσίευσης του άρθρου για τη διερεύνηση της ύπαρξης τυχόν ευθυνών στα πρόσωπα εκείνα που καθ' οιονδήποτε τρόπο συνετέλεσαν στην αποχή εκ μέρους του Ελληνικού Δημοσίου από τη διεκδίκηση των επίμαχων εκτάσεων υπέρ της Ιεράς Μονής Βατοπεδίου. Και μπορεί οι αρμόδιοι υπουργοί να μην δεσμεύονταν ως προς την αποδοχή των γνωμοδοτήσεων του ΓΣΔΚ, ωστόσο το γεγονός ότι στην προκειμένη περίπτωση οι εκδοθείσες υπό την προεδρία του ενάγοντος αρνητικές για τα συμφέροντα του Δημοσίου γνωμοδοτήσεις έγιναν αποδεκτές διά υπουργικών αποφάσεων, δυνάμει των οποίων υπεγράφησαν πρωτόκολλα παράδοσης – παραλαβής των αμφισβητούμενων εκτάσεων, προκάλεσε τόσο στον συντάκτη του άρθρου όσο και στα μέλη της Εξεταστικής Επιτροπής (όπως εναργώς συνάγεται από τη μελέτη των πρακτικών της από Συνεδρίασής της) την εντύπωση ότι η περιεχόμενη στις γνωμοδοτήσεις κρίση υπέρ της Ιεράς Μονής Βατοπεδίου αποτέλεσε σημαντικό πρόκριμα για την τύχη των εκτάσεων αυτών. Άλλωστε σε παρόμοιο συμπέρασμα κατέληξε και η Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής στο εκδοθέν την

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

πόρισμά της, στο υπό Γ. Κεφάλαιο του οποίου με τίτλο «ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΓΝΩΜΟΔΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ & ΑΝΤΑΛΛΑΞΙΜΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΩΝ ΕΓΚΡΙΤΙΚΩΝ ΥΠΟΥΡΓΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ» αναφέρονται ενδεικτικά επί λέξει τα ακόλουθα: «Με τις νομικά και ουσιαστικά αβάσιμες υπ' αρ.

και γνωμοδοτήσεις του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημοσίων Κτημάτων, οι οποίες εξεδόθησαν κατόπιν εισηγήσεως του αυτού μέλους του Συμβουλίου, ήτοι του Νομικού Συμβούλου του Κράτους, προτάθηκε προς τον Υπουργό Οικονομικών η αναγνώριση της κυριότητας της Μονής Βατοπαιδίου επί της λίμνης, των νησίδων και των παραλίμνιων της Βιστωνίδος εκτάσεων εμβαδού 25.000 στρεμμάτων και, ταυτοχρόνως, η αποχή του Ελληνικού Δημοσίου από κάθε ενέργεια προβολής δικαιωμάτων ιδίας κυριότητας επί των αυτών εκτάσεων. Η αποδοχή των γνωμοδοτήσεων αυτών με τις υπ' αρ. πρωτ.

αποφάσεις των διαδοχικώς υπηρετησάντων ως Υφυπουργών Οικονομικών σύμφωνα με το αρ.10§6 α.ν. 1539/38, η υπογραφή των από και πρωτοκόλλων παράδοσης και παραλαβής μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Μονής Βατοπεδίου σε εκτέλεση των αποφάσεων αυτών και κατ' εφαρμογή του αρ.12 του ίδιου νόμου και η μεταγραφή τους στα οικεία υποθηκοφυλακεία Ξάνθης και Ροδόπης Α.Ν. 1539/1938, είχε ως αποτέλεσμα την απέκδυση του Ελληνικού Δημοσίου εκ των

δικαιωμάτων του κυριότητας επί της λίμνης και της περιοχής Βιστωνίδος και την αντίστοιχη αναγνώριση ως κυρίας των εκτάσεων αυτών της Μονής Βατοπαιδίου.». Ο συντάκτης του άρθρου έχοντας πληροφορηθεί από παριστάμενους στην από Συνεδρίαση βουλευτές, το περιεχόμενο της εξέτασης του ενάγοντος ως μάρτυρα, και λαμβάνοντας ιδίως υπόψη την εκφρασθείσα από μέλη της Εξεταστικής Επιτροπής αμφισβήτηση περί της ορθότητας των ως άνω γνωμοδοτήσεων, την έντονη ενασχόληση με το πρόσωπο του ενάγοντος και την επίμονη διερεύνηση της ορθής και νόμιμης άσκησης των καθηκόντων του, προέβη στη χρήση του επίμαχου αξιολογικού χαρακτηρισμού, με σκοπό να αναδείξει τη σημασία του ρόλου του υπό την ως άνω αποκλειστικά ιδιότητά του στην υπόθεση του Βατοπεδίου. Ενόψει δε του γεγονότος ότι υπό την ιδιότητα του δημόσιου λειτουργού, ήτοι του Νομικού Συμβούλου του ΝΣΚ είχε προεδρεύει στο ΓΣΔΚ που εξέδωσε τις σχετιζόμενες με την υπόθεση Βατοπεδίου γνωμοδοτήσεις και την ακριβώς προηγούμενη μέρα από αυτή της δημοσίευσης του άρθρου είχε καταθέσει ως μάρτυρας στη Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής, ο ενάγων είχε καταστεί κατά τον κρίσιμο χρόνο σύνταξης του άρθρου δημόσιο πρόσωπο, και ως εκ τούτου όφειλε να αναμείνει ότι οι πράξεις του θα αποτελέσουν αντικείμενο οξείας ή ακόμα και άστοχης κριτικής. Κατόπιν των ανωτέρω, συνεκτιμώντας το ευρύτερο πλαίσιο της εν λόγω υπόθεσης, την ιδιότητα του ενάγοντος ως δημοσίου προσώπου, το ενδιαφέρον του κοινού για την πορεία των διεξαγόμενων από τις αρμόδιες αρχές ερευνών, το συνολικό κείμενο του άρθρου, καθώς και την πρόθεση του δημοσιογράφου να ενημερώσει το κοινό για ένα φλέγον ζήτημα της επικαιρότητας, το Δικαστήριο κρίνει ότι ο όρος «άνθρωπος -κλειδύ», εντάσσεται στο πλαίσιο της θεμιτής και καθόλα νόμιμης δημοσιογραφικής κριτικής, καθώς ουδέν αναληθές γεγονός υποκρύπτει ούτε εκφεύγει των ορίων της προσήκουσας άσκησης των δημοσιογραφικών καθηκόντων εκ μέρους του συντάκτη του άρθρου. Στο σημείο αυτό επισημαίνεται ότι εξαιτίας του υψηλού ρόλου του Τύπου ως θεματοφύλακα μιας δημοκρατικής κοινωνίας (“public watchdog”), η δημοσιογραφική ελευθερία συνεπάγεται και τη δυνατότητα κάποιας δόσης υπερβολής, ακόμα και πρόκλησης, στο πλαίσιο άσκησης της ελεγκτικής του λειτουργίας (ΕΔΔΑ απόφαση της 11ης.3.2021, υπόθεση Δημητρίου κατά Ελλάδας, σκέψη 46, απόφαση της 7ης.12.2012, υπόθεση Von Hannover κατά Γερμανίας, σκέψη 102). Εξάλλου, δεν πρέπει να υποτιμηθεί και η νοημοσύνη και η κριτική σκέψη του αναγνώστη, ο οποίος διαβάζοντας ένα δημοσιογραφικό κείμενο μπορεί να ξεχωρίσει το γεγονός από την αξιολογική κρίση του δημοσιογράφου, όπως επίσης, γνωρίζει ότι πολλές φορές οι δημοσιογράφοι είναι υπερβολικοί σε αυτά που γράφουν και ότι ο τόνος της γραφής τους, άλλοτε είναι ιδιαίτερα καυστικός, άλλοτε πιο ήπιος κι άλλοτε άχρωμος, ανάλογα με την προσωπική τους άποψη για

τα σχολιαζόμενα από αυτούς γεγονότα και πρόσωπα, ενώ είναι ευνόητο ότι ο κάθε αναγνώστης έχει την δική του προσωπική κρίση και αντίληψη των πραγμάτων και ανάλογα μπορεί να ταυτίζεται, να διαφωνεί ή να επικρίνει, τις προσωπικές απόψεις και τους χαρακτηρισμούς που κάνει ο δημοσιογράφος. Εξ όλων των ανωτέρω, ουδόλως αποδείχθηκε ότι το περιεχόμενο του υπό κρίση δημοσιεύματος, ήταν αναληθές ή ότι ο συντάκτης γνώριζε την αναλήθεια αυτή, ή ότι δεν φρόντισε να τη γνωρίζει. Επιπλέον, ουδόλως προέκυψε ότι περιελήφθησαν στο υπό κρίση δημοσίευμα ισχυρισμοί δυνάμενοι να βλάψουν την τιμή και την υπόληψη του ενάγοντος ή εκφράσεις προσβλητικές για το πρόσωπό του που υπερέβαιναν το μέτρο που ήταν επιβεβλημένο και αντικειμενικά αναγκαίο στη συγκεκριμένη περίπτωση να τηρηθεί προκειμένου να αποδοθεί αντικειμενικά το περιεχόμενο της σκέψης και η πεποίθηση του συντάκτη του επίμαχου δημοσιεύματος. Τουναντίον, το ένδικο δημοσίευμα χαρακτηρίζεται συνολικά από ήπιο και μετριοπαθή τόνο, δεν περιλαμβάνει υποτιμητικούς ή υπαινικτικούς ισχυρισμούς για τον ενάγοντα, ενώ διαφαίνεται ότι βούληση του συντάκτη του δεν ήταν η προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος, αλλά η πληροφόρηση του αναγνωστικού κοινού για τις εξελίξεις σχετικά με την πολύχροτη κατά τον επίδικο χρόνο υπόθεση Βατοπεδίου. Συνεπεία όλων των ανωτέρω, η συμπεριφορά του συντάκτη του επίδικου δημοσιεύματος δεν μπορεί να στοιχειοθετήσει αντικειμενικά την αξιόποινη πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης, ούτε της απλής δυσφήμισης, αλλά ούτε και της εξύβρισης και ως εκ τούτου, ελλείπει του στοιχείου του παρανόμου δεν υφίσταται ούτε παράνομη ή υπαίτια προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος ούτε αδικοπραξία. Περαιτέρω, ανεξαρτήτως της έλλειψης προσβλητικών για την προσωπικότητα του ενάγοντος αναφορών στο πιο πάνω δημοσίευμα ερευνητέο τυγχάνει κατά πόσο από τη δημοσίευση της εικόνας του επήλθε προσβολή της προσωπικότητάς του, δοθέντος ότι το δικαίωμα επί της ίδιας εικόνας είναι αυτοτελές (βλ. τα εκτιθέμενα στην υπό Π. μείζονα σκέψη). Ειδικότερα, αποδεικνύεται ότι το ανωτέρω προσωπικό δεδομένο του ενάγοντος –εικόνα του προσώπου του- υπέστη επεξεργασία, διά της καταχώρισής της σε κείμενο και της περαιτέρω δημοσίευσής της στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο με τη χρήση ηλεκτρονικών και άλλων τεχνικών μηχανικών συστημάτων επεξεργασίας, με αποτέλεσμα να περιληφθεί στο σύστημα αρχειοθέτησης της ανωτέρω εφημερίδας και της αντίστοιχης ιστοσελίδας και να διαδοθεί στο ευρύ αναγνωστικό κοινό, ενώ η προπεριγραφόμενη επεξεργασία δεν έλαβε χώρα κατόπιν έγκυρης και ειδικής συναίνεσης του εικονιζόμενου προσώπου. Μολαταύτα, οι εναγόμενοι με προφορική δήλωση των πληρεξουσίων δικηγόρων τους στο ακροατήριο, καθώς και με τις προτάσεις τους, κατ' εκτίμηση του συνολικού περιεχομένου τους, ισχυρίζονται ότι η δημοσίευση των επίμαχων φωτογραφιών αποτελούσε εκδήλωση του δικαιολογημένου ενδιαφέροντος, που προκύπτει

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

από την κατοχυρωμένη ελευθερία του τύπου και αποσκοπούσε στην ενημέρωση του κοινωνικού συνόλου. Ο ισχυρισμός αυτός συνιστά καταλυτική της αγωγής ένσταση, η οποία είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 στ. ε' του ν. 2472/1997 κατά τα διαλαμβανόμενα στην υπό ΙΙ νομική σκέψη, και, επομένως, πρέπει να ερευνηθεί ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα. Όπως ήδη αναφέρθηκε, ο ενάγων είχε λάβει κατά τον επίδικο χρόνο την ιδιότητα του δημοσίου προσώπου, καθώς λόγω της ιδιότητάς του ως δημοσίου λειτουργού και της κατά τα ανωτέρω εμπλοκής του με την υπόθεση Βατοπεδίου είχε ενταχθεί στη δημόσια σφαίρα, διαδραματίζων ρόλο στη δημόσια και πολιτική ζωή. Περαιτέρω, η δημοσίευση της φωτογραφίας του ενάγοντος στην εφημερίδα της πρώτης εναγομένης και στην ηλεκτρονική ιστοσελίδα αυτής συνόδευε το επίδικο άρθρο, το οποίο αναφερόταν σχεδόν αποκλειστικά στο εικονιζόμενο πρόσωπο και συγκεκριμένα στην κατάθεση του ενάγοντος ως μάρτυρα στην από [] συνεδρίαση της Εξεταστικής Επιτροπής της Βουλής. Ο δημοσιογράφος στην προκειμένη περίπτωση δημοσίευσε το απλό, εν προκειμένω, προσωπικό δεδομένο του ενάγοντος, σχολιάζοντας την κατάθεση του τελευταίου στην ανωτέρω συνεδρίαση, κατά τη διάρκεια της οποίας ελήφθη και η επίμαχη φωτογραφία, χωρίς να διεισδύσει στην ιδιωτική και οικογενειακή ζωή του. Με την επίδικη δημοσιοποίηση εξυπηρετήθηκε αποκλειστικά η πρόθεση του δημοσιογράφου να καταστήσει σαφέστερο το περιεχόμενο του άρθρου του και να προσελκύσει εντονότερα το ενδιαφέρον του κοινού οπτικοποιώντας το σχολιαζόμενο από αυτόν δημόσιο πρόσωπο στο πλαίσιο ενασχόλησης με ένα θέμα δημόσιου ενδιαφέροντος. Δεν θα πρέπει στο σημείο αυτό να παροράται το γεγονός ότι η χρήση εικόνων συνιστά στοιχείο απαραίτητο της ασκούμενης δημοσιογραφίας, πολλώ δε μάλλον όταν αυτή αφορά δημόσια πρόσωπα, για τα οποία η ανάγκη ενημέρωσης του κοινού είναι εξόχως εντονότερη, δεδομένης της σημασίας που διαδραματίζει η φωτογραφία για την εικονοποίηση και πληρέστερη παρουσίαση κάθε δημοσιογραφικού θέματος. Συνεπώς, λαμβάνοντας υπόψη την ιδιότητα του ενάγοντος ως δημοσίου προσώπου, την άμεση συνάρτηση της φωτογραφίας με το περιεχόμενο του δημοσιεύματος, την ενασχόληση του επίμαχου άρθρου με την άσκηση των καθηκόντων του ενάγοντος ως προέδρου του ΓΣΔΚ, ήτοι με δραστηριότητες που αφορούν την άσκηση του δημοσίου λειτουργήματός του και όχι την ιδιωτική του ζωή, καθώς και το γεγονός ότι το δημοσίευμα αφορά ένα ζήτημα της πολιτικής επικαιρότητας που κατά τον επίδικο χρόνο βρισκόταν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος της κοινής γνώμης, το Δικαστήριο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η επεξεργασία της φωτογραφίας του ενάγοντος ήταν αναγκαία για την ικανοποίηση του έννομου συμφέροντος που επιδίωκε ο συντάκτης του δημοσιεύματος για την ενημέρωση του κοινωνικού συνόλου και δεν υπερβαίνει τα όρια, που θέτει η αρχή της

αναλογικότητας, ούτε το αναγκαίο μέτρο για την εξασφάλιση της ελευθερίας της έκφρασης και του δικαιώματος ενημέρωσης. Ενόψει των ανωτέρω, στην προκειμένη περίπτωση συντρέχει λόγος άρσης του άδικου χαρακτήρα της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του ενάγοντος, καθόσον η δημοσίευση της επίμαχης φωτογραφίας αποτελούσε εκδήλωση του δικαιολογημένου ενδιαφέροντος, που προκύπτει από την κατοχυρωμένη ελευθερία του τύπου, δεκτής γενομένης ως ουσία βάσιμης της σχετικής ένστασης των εναγομένων, και ως εκ τούτου δεν στοιχειοθετείται ούτε εξ αυτού του λόγου παράνομη προσβολή της προσωπικότητας του ενάγοντος εκ μέρους του συντάκτη του δημοσιεύματος. Επομένως, ελλείπει παράνομης προσβολής οιασδήποτε έκφανσης του δικαιώματος της προσωπικότητας του ενάγοντος εκ μέρους του συντάκτη του επιμάχου δημοσιεύματος κατά τις ως άνω διακρίσεις, δεν υφίσταται αντικειμενική ευθύνη της πρώτης εναγομένης με την ιδιότητά της ως ιδιοκτήτριας της εφημερίδας, στο φύλλο της οποίας φιλοξενήθηκε το δημοσίευμα αυτό, ενώ παρέλκει η διερεύνηση της ύπαρξης του στοιχείου της υπαιτιότητας στο πρόσωπο του γενικού διευθυντή της εφημερίδας και των εκδοτριών αυτής.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, εφόσον δεν θεμελιώνεται σε βάρος των εναγομένων ουδεμία αξίωση του ενάγοντος λόγω ηθικής βλάβης συνεπεία προσβολής τη προσωπικότητάς του, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη. Τέλος, ενάγων πρέπει να καταδικασθεί, λόγω της ήττας του, στα δικαστικά έξοδα των εναγομένων κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματός τους (άρθρα 176, 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ
ΚΟΝΤΟΥ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα των εναγομένων, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και **ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ** στην Αθήνα την

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

25^η σελίδα της υπ' αριθμ. ³⁴⁸⁷.../2024 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ειδική Διαδικασία 681Δ ΚΠολΔ – Ενοχικό Τμήμα)

Θεωρήθηκε
Εισαγόμενη

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο
ακροατήριό του, την ... , χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των
πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

